

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

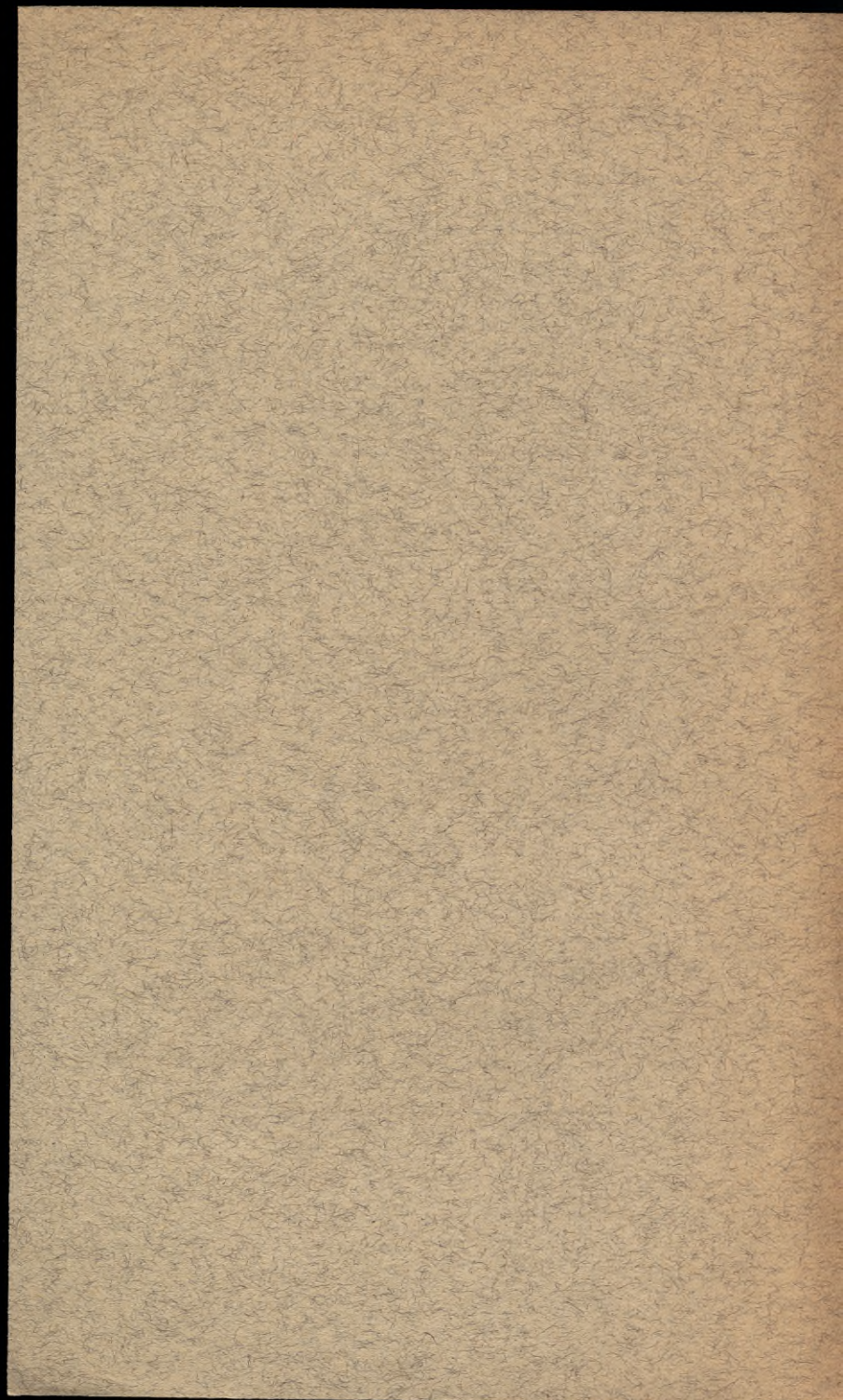
(Br.) Litt.
SV.

[Hultth, J.]

En liten Sångbok [2]

1887.

(B.) Liten.
Sv.

[7. Hälth]

EN LITEN SÅNGBOK

IFYLD AF

EN FÖRFATTARE VID BILLINGEN.

[27]

En vördad allmänhet jag bjuder
En liten sångbok af mitt fack
Ehur dess toner går och ljuder
Kan hända blir ett trassligt snack
De fel som boken hos sig äger.
Ack låt dem stanna vid mitt läger.

SKÖFDE,
SKARABORGS LÄNS ANNONSBLAD,
1887.

INNEHÅLL:

1. Den lilla trumslagaren.
2. Sång till min flicka.
3. Sommarsånger.
4. En annan.
5. Ynglingens sång på ängen.
6. Flickans sång på ängen.
7. Valsen.
8. Gesällbalen.
9. En annan.
10. Den öfvergifna.
11. Handtverkarens aftonsång.
12. Gratialistens svanesång.

1 Den lilla trumslagaren.

Slå trumman lärde jag som barn,
 Då mor min spann och nysta garn,
 Hon bovinna, redde väfven. Då jag äfven
 Slog och svängde med *lilla näfven*,
 Trum! trum! trum!

Far och drängen forut till skogs,
 Och dess emellan på logen slogs,
 Slogo kärfven så det skralde,
 Dock modet jag därför ej fälde.
 När det gälde, trum! trum! trum

Jag framför andra pojkar gick,
 Beröm af dem och läraren fick;
 Alla marscherade med god takt,
 Och lyssna till lärarens ord: "gif akt";
 Gjort och sagdt! trum, trum, trum.

Tolf år jag fylde på vårfrudag,
 Och detta gaf mig ett kärt behag,
 Ty fadren sade till mor: "min gumma,
 Vi måste ställa son Lars en trumma,
 Ty han vill trumma, trum! trum! trum!"

En vacker dag kom en herre fram,
 Bäst som jag trumma vid Gökhem's dam,
 Han sporde: "vill du blifva soldat?
 Trumma till larm och marsch på stat?"
 Glädtigt prat, trum! trum! trum!

Tamburettmajoren tog mig an,
 Att jag blef glad ej undras kan,
 Fick sin packa, ticka, tacka
 I tränssad mössa och bandad jacka
 Och deri snacka trum! trum! trum!

Som lejd, jag flitigt trumma fick,
 Fullgöra min tjenst med takt och skick,
 Bredvid exercis och vaktparader
 Bland stora män af flera grader
 Jag slog så gläder, trum! trum! trum!

Om lek eller allvar föra krig,
 Går trumman före på väg och stig,
 Första målet hon är i faran,
 Der krigareskaran
 Framter snaran med bomb! bom! bom!

Ej fruktar jag, som stark och ung,
 När det gäller att strida för land och kung.
 Trummor, trumpeter och fältkanoner
 Skall lifva mig samt flera personer,
 Vid krigsauktioner med bomb! bom! bom!

Framför Nordens gossar i krigareskrud
 Jag modigt skall föra ett larmande ljud,
 Mycket man kan och kunnat beskrifva
 Hur musik och trummor kan saken lifva,
 Nu må det blifva: trum! trum! trum!

Sång till min flicka.

Flicka lilla god och kär,
 Sök dina tankar ställa
 På den, som nu komderad är,
 Der varningsorden gälla,
 Att vara färdig rask och kry
 I marsch, gif akt! samt takt och tu.

Tänk dig och, att här fins lif
 Hvarenda dag på heden.
 Tag fram din bok och deri skrif,
 Hvar gång du gagnar skeden
 I ditt fyllda mjölkafat,
 Att jag mår godt af kronans mat.

Hvarje morgon klockan sju
 Befäl och manskap sjunga,
 Om en herre och en fru,
 Som skyddar gamla unga,
 Vördar sin och allas mor
 Och dess fader, god och stor.

Om du såge vår exercis,
 Det skulle dig förvåna.
 Denna framgår nu precis,

Som när åskor dåna.
 Snabbt och färdigt hvarje man,
 Blixtens tempo göra kan.

Icke frukta vi ett krig
 Med Tyskar, Turkar, Ryssar,
 Så modiga på väg och stig
 Lik Karl den XII bussar,
 Alla färdiga till försvar,
 "Och det gäller landet och dess far"

Ung och gammal vörda skall
 Knikten och hans jänta,
 När de höra denna trall,
 Bäst de gå och vänta
 Hvarje år en blomstersång
 Uti sommarens gröna äng

Du undrar väl, att jag på vers
 Har börjat till dig skriva;
 Marsch på heden hers och tvärs
 Kan ju sådant lifva,
 Med pennan gör hvarenda dag
 Å pappersarket några slag.

Snart förväntas nya bref,
 Poesi och prosa,
 Det sista, som jag till dig skref,
 Låt ingen deri nosa.
 Det angår ingen, att du är
 Den flickan, som jag håller kär.

Kommer hem, en lifvad man,
 Beger mig straxt till presten,
 Och nästa söndag kungör han,
 Snart stundar bröllopfesten;
 Några vänner få sig en dans
 Med Thilda Berg och Anders Lans.

Anse ej tiden vara lång,
 Som vi äro skilda!
 Allting har sin jemna gång,
 Tänk dig det Mathilda.
 Krigarn är ju, som jag sagt,
 Den, som passar på sin vakt.

För konung, mö och fosterland
 Soldaterna skola strida,
 Mod i bröst och kraft i hand
 Är vår kända sida.
 Svensken håller denna trall,
 Tills han slutat har sitt kall.

Sommarsånger.

Juli månad är nu inne,
 Den med sig i farten tar
 Hvad, som fröjdat har mitt sinne,
 Vårens blomma frisk och klar,
 Sommardagens ljufva tid
 Är nu ej så skön och blid.

Ack så fort gick blomstertiden,
 Liksom glädjen af dess prakt,
 Midsommardagen är förliden,
 Då vi dansade i takt,
 Gökens toner dö nu bort,
 Och dess sång var allt för kort.

Blomstren samlas nu i stackar,
 Jemte gräset som har stått
 Uti ängens dal och backar,
 Vi det freda ej förmått,
 Så det alltid skett och sker,
 Som med hvarje år man ser.

Käre vänner, tänk, besinna,
 Då I blomstren mejen ner,
 Hvad en ung och fager qvinna
 Sörjer, då hon detta ser!
 Ungdomsglädjen går sin kos,
 Vissnar bort likt ängens ros.

Att bli gammal är en haka,
 Som oss träffar utan nåd.
 Kom unger Sven, och blif min maka,
 Eljes vet jag intet råd,
 Ensligheten blir för lång,
 När hösten nalkas med sin sång.

En annan.

Ändtligt kommen, der jag vill vara,
 Nog länge väntat på denna dag;
 Broder Jonas och flickan Sara
 Finna äfven deri behag.
 Slottegillet, det är så lifvadt,
 Se'n ung och gammal på ängen vifvat,
 På qvällen roar man sig ett tag.

Se'n blomstren fallit på gröna ängen,
 Då fattar gossarne hvar sin tös.
 Ej husband' ogillar då, att drängen
 Slår sig på aftonen litet lös,
 Och svänger om med sin unga sköna
 I aspelunden uti det gröna,
 Samt tala om hur man fångar gäss.

"Finns stora fiskar i lugna vatten?"
 Med "ja" besvaras i alla dar,
 Men dessa fångar man ej med hatten,
 Dock snaror oftast dem till sig drar
 Och flickorna uti laget hviska,
 Hur gossarne under sommarn fiska,
 Men det oaktadt finns många qvar.

Ej kärlesnätet kan alla fånga,
 Ty blott en jänta man taga får;
 Sådana finnes det allt för många,
 Den hopen ökas med hvarje år;
 Men dansa må de, som vilja, kunna,
 Den glädjen bör man dem gerna unna,
 Ty ungdomsdagarne snart framgå.

De gamla glädja sig med de unga,
 Det lifvar sinnet hos en och hvar,
 Oskyldigt leka, dansa, sjunga
 Ogillas icke af gubben far,
 Som nu är gammal, ser fjerde ledet,
 Fält många skördar af årsutsädet,
 Kanske det sista nu till sig tar.

5 Ynglingens sång på ängen.

Jag gick mig ut på ängen att samla torkadt hö,
Efter kom en tärna, så varm och rosenrö.
Allt nog jag häjda flickan, och sad' "du är så skön".
Hör nu på ett samtal, hvori jag har en bön!
Vi ha sett blomstren falla, men du och jag samt alla
Skola sakna ängen grön.

Nog vackra dessa blommor af klöfver, timotej,
När fadren framtog lien, då tänkte jag på dej:
Ack, om jag finge berga, som farmin berga mor;
Han var då ej så gammal, som jag, och ej så stor,
Han har lärt mig flitig vara, med mig är ingen fara,
Detta vet jag, att du tror.

Du kan sy och väfva tillreda bröllopsgröt,
Inne och ute rasker, alltid glad och söt,
Vi passa för hvarandra i lifvets alla dar,
Hur är det nu du tänker, skall jag ej få ett svar?
Ungefär vi lika ärfva, och kunna mer förvärfva,
När, som vi bli ett par.

I långa vinternatten vi få en varmer säng,
Skaffa oss en piga också en liten dräng.
Ack, det skall bli så roligt, att få ett eget bo,
Oss skall intet fattas, jag skulle fälle tro,
Vi följa pigan, drängen på logen, åkern, ängen,
Må godt och finna ro.

Vårt hemman ska vi sköta, så innerliga väl,
Med flit och god hushållning förutan gorm och gräl.
Förtroligt, med god sämja i både luft och ledt.
Ja det skall bli så roligt, få säga "ditt och mitt",
I unga år vi samla, och kunna såsom gamla
Se till hvad fliten gett.

Nu har jag sagt min mening, du rodnar tiger still,
Deraf jag vågar tänka, du skall mig höra till
Jag burit dessa tankar i tvenne långa år,
På narri har jag friat, men nu med allvar går
Till föräldrarne och presten, derefter följer resten
Jag dig på förhand spår.

Flickans sång på ängen.

Tjugo år jag fyllde uti mars, san
 Är för gittas villig, och till fars, san.
 Kommer det en gosse, god som greffe Poss,
 Gifter jag mig kanske också strax, san.

Söta mamma var blott nitton år, san;
 Då hon farmin till sin gubbe fick, san;
 Jag, en redbar jänta, bör ej längre vänta,
 Som var hashållssak såväl förstår, san;

I fjor på ängen hörde jag en trall, san;
 Undrar just, hvad den betyda skall, san;
 Kommer samme drängen, i år till mig på ängen,
 Skall han icke finna mig så kall, san.

Kan väl icke tro att han är gift, san;
 Sådant vore ju en hisklig drift, san;
 Han syntes mig så sluger, då jag stod så blyger,
 Och timotejgräset var så stift, san.

Går i morgon bort till Lisa Bös, san;
 Hon har spått förut så mången tös, san;
 När flickor gifta blifva, Lisa kan beskrifva,
 Ja den gumman hon är så korgance, san.

Gårdbons Greta, som till Lisa gick, san;
 Sade henne så till punkt som prick, san;
 Att en gosse kommer, som är god och frommer,
 Och har gård och grund i riktigt skick, san.

Lik så bra, son Greta är och var, san;
 Är jag fälle, som ni vet och ser, san;
 I allt kan jag arbeta, som mängden också veta,
 Koka, baka, väfva och sy klä'r, san.

Vacker är jag som en törneros, san;
 Sminkar ej mitt skiun med krösamos, san;
 Kläderna vackert sitter, lagom lång och feter
 Och kan vädra alla sorters os, san.

Intet högmod finnes i min själ, san;
 Derfor tror jag, att det går mig väl, san;
 Flitig, snäll och glader, som min mor och fader,
 Älskar icke sqvaller eller gräl, san.

Allt "susammans" gifver mig godt hopp, san;
 Att friare komma under årets lopp, san.
 När myrtenkronan viras, och mitt bröllop firas,
 Varen då välkomna till mig upp, san.

Walsen.

Fickor och gossar valsa solo under sång af de två första versarne, vid den 3:dje fattar kavaljeren sin dam och fortsätter. De församlade sjunga gemensamt eller så många som detta kan fortsättningen: "Ensam i lifvet är glädjen ej stor etc. etc."

Tjugu år gammal är nu väl jag,
 Derjemte så vexa mina behag,
 Lagom till vidden, sidden och längden,
 Lika fullständig är jag som mängden.
 Unga, gamla hafva mig sagt,
 Att jag besitter snille och takt.
 Trall, trall, trall, trallanlej
 Som ung och lifvad sjunger man hej!

Kommer en yngling lifvad och glad,
 Kommen från strand, land eller stad,
 Skall dock spörja, erfara och finna,
 Att han hos mig ser en fullständig qvinna
 Det ädlaste arvet af fader och mor,
 Hvilket man gillar som fullväxt och stor.
 Trall, trall, trall, etc. etc.

Ensam i lifvet är glädjen ej stor,
 Detta vi ynglingar nu äfven tror,
 Der före taga vi Eder i dansen,
 Derefter komma kronan och kransen
 Med redliga tankar, tro, kärlek och hopp
 Vi lyftas gemensamt ett steg längre opp.
 Trall, trall, trall, etc. etc.

Härligt är lifvet i blomstrande år,
 Då foglarne sjunga: "nu är det vår",
 Grönskande ängar och sorlande bäckar,
 Kringflutna holmar och blomstrande häckar,
 Förtjusande tider, då allting syns grönt
 Då är ju lifvet så Guda skönt.
 Trall, trall, trall, etc. etc.

Vårsolens dagar komma och går
 Med sina vexlingar år efter år,
 Flickor och gossar bli gummor och gubbar,
 Och telningar uppstå från stammar och stubbar,
 Men låtom oss njuta af ungdomens dar,
 Så länge de finnas glädjande kvar.
 Trall, trall, trall, etc. etc.

De gamla se tiden tillbaka och glo,
 Hvad dessa erfarit stör icke vår ro;
 Tids nog att hejda släden och schäsen,
 Så länge vi springa i valsen, angläsen,
 Lifvas af lekar nöjen och dans,
 Samla oss blommor till krona och krans.
 Trall, trall, trall, etc. etc.

Farsgubben står med förundran och hör,
 Då söner och döttrar glada sig gör;
 Och hon funderar, gumman, vår mamma,
 Ha' vi som unga öfvat det samma?
 Härmed erinras moder och far,
 Hur de framfarit i ungdomens dar.
 Trall, trall, trall, etc. etc.

De vise må dundra mot ungdom och rätt,
 Mot lekar och löjen hos jänta och sprätt,
 Endast vi föra redlig vandel
 Utan anmärkning i ordning och handel,
 Med redlig flit föra antaget kall,
 Inne och ute på loge och stall.
 Trall, trall, trall, etc. etc.

Sommarens dagar försvinna så snart,
 Knappast man märker dess ilande fart.
 Säden och gräset samlas till näset,
 Skörden och fröjden, glädjen och fjäset
 Går till förvandling, vänder sig om,
 Lemnar för andra dylika rum.
 Trall, trall, trall, trallerallanlej
 Som ung och lifvad sjunger man hej!

Gesälle-Balen.

I afton stundar gesällebalen,
 Dit är jag bjuden trallanlej!
 Tager på mig den nya schalen,
 Att den är vacker förnekas ej,
 Med utan bör man dock ej behaga,
 Det tarfliga vill jag allt jemt fördraga,
 Och sådant anser jag passa mej.

Till balen kommen, då skall jag niga,
 Och hälsa alla med vänlig min,
 Må andra flickor med afund bliga,
 Och sins emellan framte ett grin,
 För det att Herrarne artigt hälsa,
 Och säga: "välkommen, kära Elsa!"
 Samt bjuda fikon och körsbärsvin.

Intet högmod mitt hjerta känner,
 Men har tillräklig ambetion,
 Bland mina likar finns hala vänner,
 Som dömma orätt om min person.
 Man bör sig ej uti smuts begrafva,
 Tillräckligt peppar, det bör man hafva,
 Det är en anspråkslös pretention.

Ett vackert ansigte medför väsen,
 Det har jag också några år förstått.
 Från land och vatten från släden och schäsen,
 Jag många eldfångda blickar fått.
 Hade jag penningar, jag skulle fånga
 Männer fina, stora, långa,
 Men som fattig får jag väl ingen brådt.

Vid tjugu års ålder man hoppas mycket,
 Tänker sig fånga general.
 Vid trettioalet försänkes tycket,
 Pretentionerna hamna hos korporal,
 Eller dess gelike, hvem det må vara,
 Som tar den sköna, och far till Skara,
 Och håller der ett förenings tal.

Kärlek, kärlek, det fus i mängden,
 En fattig flicka är också kär,
 Kan hålla älskaren qvar i längden,

Och finner nöje i dess besvär.
 Om jag blir gift skola folket spörja,
 Att gubben min ej behöfver sörja,
 Ty huslig sällhet inkommen är.

Ett hushåll kan jag så väl bestyra,
 Det arfvet har jag af mor min fått;
 Bland glada vänner i min ungdomsyra,
 Har icke detta ännu förrådt.
 Men skall jag ensam min väg framvandra,
 Så bör man sådant ej heller klandra,
 Jag får en hamn se'n mitt slut jag nått.

9

En annan.

Mins, hvarje gång, när du en blomma plockar,
 På den, hvars bild mitt hjerta stannad' qvar,
 Vid blåa ögon under ljusa lockar.
 Och evigt mins, hvad blicken gaf till svar.

Skall denna glansen från mitt hjerta springa?
 Fins ingen känsla qvar för gossen Per?
 Är jag för dig nu mera allt för ringa?
 Har du glömt tiden, då jag var dig kär?

Jag var ditt allt, i sorgen, glädjen, dansen,
 I all sköns oskuld följde vi hvarann,
 Samlad' blommor i förgät-mig-ejs-kransen,
 Och byggde stugor utaf ler och sand.

Ingen störde då vår ro, ty barnen
 Kände inga strider, ingen sorg,
 Byggde dammar och derunder qvarnen,
 Samt plocka' smultron i gemensam korg.

Nu vi skiljda äro från hvarandra,
 Gått från våren till en okänd värld,
 Ödets skickelse får man ej klandra,
 Må sällhet följa under livets färd!

Den öfvergifna.

Den förskjutna har nu gråtit ut,
Med dess tårekälla är det slut,
Tidens stormar och den bistra vinden.
Hafva lemnat spår å sjunkna kinden,
Af den kärlek hon i hjertat känt,
Som en svekfull yngling henne sändt.

Försvagad uti tankar, tro och ord,
Syns hon dyster vid sitt arbetsbord,
Bryr sig ej om glädjen eller dansen,
Inga blommor ömsas nu i kransen.
Den hänger torkad nu i kammarns tak,
Som förut befanns i flickans smak.

Hilma har nu blott en önskan kvar,
Som hon beder till Allverldens far.
Och den är, att snart få sluta färden,
För att slippa ledsnaden i världen,
Som endast minnet i dess hjerta bär
Från den tid, hon hade Hjalmar kär.

Hjalmar, som gaf Hilma bok och ring,
Tog en annan, nämnde ingenting,
Styrde saken, som sig bör, hos presten,
Strax derpå ban firad' bröllopsfåsten.
Hilmas tårflod hade ingen gräns,
Men till sist blef sorgeskällan läns.

Ni, ynglingar, som oftast gycklet frambär,
Hör berättelsen och deraf nu lär,
Att till flickor inga kärlekslöften gifvas,
Då ej allvar uti saken lifvas,
Svåra följer deraf komma skall,
Som behådar orostiftarns fall.

11 Handtverkarens aftonsång.

Med flit och hushållning framåt jag vill
Behofverna äro många, men det räcker nog till,
Ty fliten vid hårdens, den sköter jag godt;
Den prisas af verlden, det har jag förstått.

Se, dottren, som larfvar omkring vårt bord,
 Jag ser, hvad hon tarfvar, fast derom ej spord,
 En fyra års planta, den gläder nu oss,
 Som glad synes kanta i kindernas bloss.

Vi hoppas att tösen uppväxer blir stor
 Går framåt i lösen, likt fader och mor,
 Får beröm utaf presten, för flit i sin bok,
 Blir ärbar för rästen, samt liflig och klok.

Man hoppas så mycket, af hvad kärast man ser,
 Med önskan att stycket skall räcka till fler,
 I vaggan vår Isak, nu eger sin ro,
 Ej mamma är bisak, det skulle jag tro.

Han slumrar i natten, vid modrens barm,
 Der gillas ej vatten, helst mjölk som är varm,
 I lindan han qvider, och väntar sin mat,
 Som mamma insprider, från sjelfskrifven stat.

Stackars vår mamma i den natt, som är lång,
 En jultidens amma, får trösta med sång,
 Då Isak komderar, med stormande röst,
 Om mor ej spanderar, och tilldelar tröst.

Det är så gifvet af honom, som sagt;
 Att det jordiska lifvet, får skydd af hans makt;
 Då barnen väl vårdas af fader och mor;
 Att det åter skall gäldas, när gossen blir stor.

Tag detta barnet och amma det upp!
 Gud lifgifver garnet till skydd för dess kropp,
 Och föda han gifver, från grönskande jord,
 Som fullständig blifver, på ett måttligt bord.

Gelbgjutarens sång, vid modeller och hård,
 Har jag hört mången gång, såsom granne och värd,
 Hur hammar'n och filen for fram, som en dans,
 Den ojämna stilen, blef ordnad med sans.

Han tacksam på qvällen, sin hvila intog,
 Och sade gesällen: "för i dag är det nog!"
 Man tackar för krafter, vi haft denna dag,
 Gud gif oss härefter, ett dylikt behag!

12 **Gratialistens svanesång.**

Nu önskar jag helst bredvid eldbrasan sitta,
 Och ut genom fönstret på vandrande titta,
 Och tänka på tiden af framgångna dar,
 Då utnötta sinnen nu endast är qvar.

Tankarne slöa, krafter fins inga,
 Knappast jag nu kan ta' glaset och klinga,
 Som kunnat med packning, amunisjon och gevär,
 Marschera hela dagar öfver backar och kärr.

Gråa rocken, hårt sliten, tycks vara af vadmal,
 Ett minne för sonen, han lika så gammal,
 Ty båda anlände en midsommardag,
 Och gjorde inträdet med höga behag.

Här står jag nu skräpig och värmer min rygg,
 Som kändes nog kraftig, då rocken var snygg,
 Men fyratio somrar se'n dess hafva gått,
 Det märks hos oss båda, jag länge förstått.

Då son Anders såg ljuset, äfven rocken jag såg,
 För båda till kruset jag vände min håg,
 Trettiosju år jag fyllde den midsommar dag,
 Nu bjuder sonen, men då bjöd väl jag.

I går syntes lumpsamlar'n kringtitta rocken,
 Han tänkte väl: "snart skall den barksure stocken,
 Föras till modren, som öppnar sin graf,
 Då köper jag rocken och den hängängnes staf."

Son Anders må sälja både rocken och stafven,
 Om blott han ej glömmet att sjunga vid grafven,
 "Här hvilar en gammal, utsliten soldat,
 Som kunnat exercera och muntra med prat".

Min dotter hon sitter, som knektmor på roten,
 Der jag trettiosju år kunde sträcka på foten,
 Som uppbar en kropp, så stark och bastant,
 Snart slutar pention mot tre banko kontant. *)

Till sist vill jag säga son Anders och Greta,
 En sak, som kan vara rätt nyttig att veta,
 Att i hörnskapet ligger min sparade skatt.
 Dela rättsenligt, jag beder, godnatt!

*) Gratialistens begrafningshjelp 3 banko eller 4 kr. 50 öre.

1001850784

